

Sygn. akt III CSK 248/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku I. M.
przy uczestnictwie M. P., X. Y. i A. M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni i uczestnika A. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni oraz od uczestnika A. M. na rzecz
uczestników M. P. i X. Y. kwotę 900 zł (dziewięćset zł) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację wnioskodawczyni I. M. i uczestnika A. M. od postanowienia z dnia 26 września 2013 r. Sądu Rejonowego w T. w przedmiocie skargi M. P. i X. Y. o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie.

Na postanowienie Sądu Okręgowego wnioskodawczyni I. M. i uczestnik A. M. wnieśli skargę kasacyjną, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga nie jest oczywiście uzasadniona, zwłaszcza że w istocie wymierzona została przeciwko ustaleniom Sądów *meriti*. Świadczy o tym sposób formułowania podstaw kasacyjnych; zarzut, że doszło do „naruszenia art. 172 k.c. poprzez przyjęcie, że nie została wykazana żadna z dwóch (w oryginale „dwuch”) przesłanek warunkujących zasiedzenie”, oznacza, iż skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, niezależnie od tego, że kwalifikacji posiadania jest kwestią faktu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1999 r., III CKN

199/98, nie publ. i z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 341/98, nie publ.). Metoda polegająca na zarzucie naruszenia prawa materialnego „przez przyjęcie”, że nie dokonano ustaleń lub dokonano ustaleń pozwalających na zastosowanie lub niezastosowanie określonego przepisu jest wadliwa, zarzut ten bowiem jest wymierzony przeciwko konkretnym ustaleniom, a to w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 520 § 2 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

[aw]